

Ba Mươi Năm Nhịp Cầu Nối Lại

Quốc Huân

Sau ngày họp mặt đầu tiên của TQT ở hải ngoại, người đến tham dự sẽ giữ trong lòng niềm vui nhiều năm còn nhắc lại. Hình ảnh “chuyên tay” nhau mấy ngày nay làm đầy ắp những hộp thư ... sao còn chưa đủ. Bài phóng sự đông dài này là cái nhìn ở một góc nhỏ, ghi lại một số diễn tiến đã xảy ra trong cuộc họp mặt ngắn ngủi ấy. Xin gửi đến các thầy cô và bạn bè khắp nơi đôi dòng gọi là “vui cùng hưởng”. Mong thầy cô và các bạn hiện diện sẽ đóng góp đầy đủ hơn để lưu giữ những kỷ niệm khó quên trong tuần qua. Mong cuộc họp mặt lần tới được đông đủ hơn.

Còn vài ngày nữa sẽ đến ngày Họp Mặt Trần Quốc Tuấn mà tôi cứ bồn chồn đến mất ngủ. Cái cảm giác nửa mừng, nửa lo chắc ở đâu đó trong lòng của những người sẽ đến tham dự như tôi. Mừng vì sẽ được gặp lại thầy cô và bạn bè sau ba mươi năm. Cứ như giấc mơ vì có ai nghĩ được sẽ có một ngày hội ngộ như vậy. Lo ... vì năm tháng đã thay đổi cách nhìn của ta khá nhiều. Khi đến có ai nhận ra ta ... và biết mở đầu câu chuyện như thế nào. Dòng suy nghĩ vắn vơ của tôi bị cắt đứt bởi tiếng chuông điện thoại. Ở bên kia đầu dây Hữu Khôi mừng rỡ hỏi “Huân có rãnh không? Đền nhà hàng ăn trưa với Khôi. Đã ba mươi năm, bây giờ mới gặp lại. Khôi nôn nao quá.” Chẳng cần chờ đầu bên kia cúp máy, tôi chạy vội vào phòng mở laptop tìm đường qua mạng internet. Cho chắc ăn, tôi bỏ thêm địa chỉ vào navigator chỉ đường trong xe.

Cầm tay lái tôi cứ miên man nghĩ về ngày cuối tuần nên bỏ ngoài tai tiếng réo queo trái, phải từ navigator. Bản đồ chỉ đường tôi in ra, rồi để quên bên laptop. Nhìn bảng Fremont bên đường tôi nhận thấy mình đi quá vài dặm. Bước vào nhà hàng tôi nhận ngay ra Khôi và Hạnh. Hai ông bạn có lẽ chờ tôi khá lâu nên vồn vã đưa tay đón tôi ở bàn. Khôi không khác như thời đi học bao nhiêu. Thân thể cường tráng hơn, làm bớt đi chiều cao quá khổ thời cấp sách. Hột nút áo trên được chỉnh tề gài lại, khác ngày xưa đi học thích khoe bộ ngực omega. Hạnh vẫn còn nhiều nét cũ. Mái tóc điểm sương nhiều hơn tôi nghĩ. Không sao, đàn ông trông càng phong sương, càng có giá. Vừa gặp tôi, Hạnh liền phang “Thấy ông cười tôi nhận ra liền.” Trò chuyện dăm ba câu, thức ăn đã được dọn ra. Tự dưng tôi thấy no. Ngồi nghe Khôi và Hạnh bàn về thực đơn và cách trang trí, tôi cố hình dung ra buổi tiệc sắp đến. Hạnh bận việc trại nên kiếu từ đi trước. Tôi với Khôi nấn ná ngồi lại bên ly cà phê, tâm sự sơ qua về cuộc sống của mỗi người. Mới đó mà đã ba giờ chiều. Chúng tôi tạm chia tay. Năng San Jose vàng tươi như cánh hoa vừa hé nụ ...

Trưa thứ Sáu. Xe tôi vừa trờ tới nhà Thắng, tôi đã thấy Khôi vừa bước xuống xe. Kế đến là cô Thu Hà và có lẽ là Hải Yến. Nghe tiếng cô bạn chưa quen từ đằng xa, tôi nghĩ mình không lầm. Chúng tôi khệ nệ bung đồng thức ăn vừa chở từ Costco về. Bước vào nhà, Thắng bệ vệ như Châu Nhuận Phát, tuy đang bận điện thoại cũng vẫy tay chào mọi người. Phi Oanh đang lúi húi cắt ớt cũng ráng ới lên một tiếng. Vũ hi hục cắt thịt ngoài sân. Chẳng cần bảo nhau, chúng tôi sẵn tay áo, mỗi người một việc. Vừa làm, vừa đấu láo nên chỉ một chốc mà đồng thịt và rau quả to tướng đã được làm sạch sẽ. Phi Oanh, Khôi, Vũ vừa đi đón cô Chiêu Uyên thì Lộc bước vào cửa. Không khí trong nhà, ngoài vườn lại

rộn lên về những câu chuyện bên nhà. Lộc khoe mấy tấm hình vừa chụp với các bạn bên đó trước ngày Lộc lên đường. Hải Yến gọi Lộc là Đào Hoa vì trên trang web TQT có tấm hình một chàng đơn thân độc mã với năm, sáu bông hồng. Nghe anh chàng nói chuyện, tôi không ngạc nhiên lắm. Lộc chiếm được cảm tình của những người mới quen về cách ăn nói nhún nhường và không kém phần dí dỏm. Hết việc, đứng tán dóc một chút, vợ chồng tôi cáo từ mọi người để về dẫn mấy đứa nhỏ đi bơi. Chưa ra khỏi cửa, tôi bị cô Thu Hà gọi bản “Em có muốn ăn hột vịt lộn không?” Tôi chưa trả lời thì trong đầu lại loé lên câu chuyện cô viết về cậu học trò nào đó khi xưa bị cô cho hai trứng vì không thuộc bài. Chẳng còn gì để do dự, tôi liền đáp “Dạ, học trò đâu có ai muốn ăn trứng vịt. Nếu đây không phải là câu hỏi của cô giáo, em để trả lời.” Không nhìn lại tôi cũng thấy cái nheo mắt - đồ quý !

Chưa đầy hai giờ mà đôi mắt tôi đã chong lên chờ sáng. Bất chấp tôi đếm cừ, đếm năm mười, đọc bản cửu chương, cái hình ảnh nhộn nhịp của một ngày sắp đến cứ bắt tôi nhìn đến. Tôi đành ngồi dậy, mở laptop đọc lại danh sách của những người đến tham dự. Nhìn lại hình ảnh mới, cũ. Rồi cố nhớ lại những kỷ niệm với thầy cô và bạn bè. Tôi viết vài dòng tâm sự, làm vài bài thơ, rồi vo tròn vạt vào sọt. Ý tưởng tôi lộn xộn quá, như đồng giấy vụn. Trời vừa hừng sáng tôi chạy xuống nhà hít đất chừng năm chục cái cho bắp thịt săn lại. Thêm ba mươi cái sit up để thắt lại six pack lâu ngày bị dò ri... Đường đến nơi picnic thật ngoạn mục với con đường ngoằn, lượn qua những hàng cây vừa thức dậy. La quá, bây giờ đang mùa hè mà sao tôi có cảm tưởng trời đã vào thu. Có lẽ vì tiết trời dịu mát và vài cây vàng lá thu mình sau góc quẹo. Xe tôi chậm chậm bò lên con dốc xoải. Tiếng chim ríu rít gọi trên cành, thổi về tôi một làn gió mát lạnh đủ làm rung sợi lông măng trên cánh tay trần... Đến địa điểm picnic, kim đồng hồ chưa chỉ đến số tám. Tôi dạo bước đi quanh, lòng háo hức như chờ bạn buổi tựu trường. Đi quanh một chốc, tôi lại chạy bộ cho ấm người, rồi lại đi quanh ... Thời gian như thách thức tôi, ì ạch không lên một nấc. Tôi dạo bước theo con lạch nhỏ để kiếm tìm. Mặt nước im lìm. Không ! chậm chạp. Vài nhánh cây rời cành, vạt ngang qua những hòn đá nhỏ cản lại dòng nước. Vài chiếc lá chậm chậm trôi lại gần, bám vào những cánh tay nhỏ từ nhánh cây. Đôi bông hoa sặc sỡ cũng thèn thẹn lượn theo dòng nước, bám vào những cành chưa có lá, như chờ đợi... Lá lại lìa cành tìm đến những nhánh cây thơm tho. Từ đằng xa nhìn lại thật rõ một cây đủ cành, hoa, lá đang nhấp nhô giữa dòng. Những cành cây, cánh hoa và chiếc lá đã rời cây ở những thời điểm khác nhau, bị cuốn theo dòng nước chảy mạnh ở đầu nguồn. Đến cuối nguồn, nhờ những hòn đá chặn bớt dòng cuồn lưu, cành và lá lại tìm đến nhau để tạo lại nhánh cây mà thời cuộc đã có lần chia cách.

Nhìn bóng mây trôi hờ hững giữa dòng, tôi lại phì cười khi nhớ đến bài thơ Vẽ Mây của Khù Khờ sau ngày Họp Mặt TQT ở Sài Gòn cuối hè năm ngoái. Không lẽ kỳ này lại xảy ra giống như thơ với đầy đủ những nhân vật như thầy Lượng, cô Chiêu Uyên, Phi Oanh, Hồng Hoa, Xuân Tươi, Hạnh, Phát, Lộc và Sang. Có lẽ Khù Khờ nên chuyển nghề thành thầy bói ! Tôi trở lại bãi đậu xe thì xe Thắng trở tới. Nhìn cái xe đầy ắp thùng và cooler, tôi nghĩ Thắng đã thấm mệt khi chất đồ một mình từ nhà. Thôi ráng thêm một chút, để lát nữa mọi người đỡ mệt công, dành nhiều giờ tán dóc. Hai tên đang khuôn đồ vào chỗ picnic thì Khôi, vợ chồng thầy Thiện, Hạnh, Xuân Tươi, Sơn (vợ Khôi), Phi Oanh, Hải Yến, Phạm Tuấn, Chí Hùng, Tân ... lần lượt xuất hiện. Cái không khí tĩnh mịch của buổi sớm mai tan biến theo tiếng nói cười vang từ lò nấu ăn. Thầy Thiện giả bộ chẳng nhớ

Xuân Tươi là ai. Làm cô phó trưởng lớp tiu ngiủ – bây giờ đâu ai còn nhớ đến tui ! Ông thầy lảm cẩm này nhớ dai lảm đó. Có lẽ vì thầy thôi dạy học sớm nên tên học trò thầy nhớ vanh vách. Cả cái tính nghịch ngợm của vài đứa thầy thường hay nhắc đến. Thầy Thiện kể lại cho đám học trò cũ về những ngày đầu của TQT. Lúc ấy chưa đủ thầy cô nên thầy Thiện dạy bao đủ mọi môn từ Văn, Sử, Địa, Toán, Lý, Hoá ... Thảo nào, sau này các cô hiệu trưởng cứ giao cho thầy công việc sắp thời khoá biểu cho ban giảng huấn của trường. Thấp thoáng từ xa một thầy khá bệ vệ, hình chưa thấy trong trang web TQT. Cả bọn nhón nháo hỏi nhau. Chưa biết xung với người mới đến sao cho phải thì thầy Thiện nhận ra Thụy. Tôi phải cắn môi để khỏi bật cười. Xuân Tươi cứ nhìn đồng hồ rồi chắc lưỡi “Gần mười giờ rồi mà vẫn chưa thấy ai đến.” Ừa, câu này của Hồng Hoa mới phải. Quay đi , quay lại mà mấy cái bàn đã chật ních người. Tiếng chào hỏi, cười nói ào ào như ong vỡ tổ. Qua vài giây ngỡ ngợ ban đầu, mọi người nhận ra nhau, rồi thoáng ôn qua những kỷ niệm cũ. Tôi còn đang ngỡ ngợ cố nhớ lại đôi bạn của Mười Bê Xấu (10B6). Vài bạn khác với cá tính khá đặc biệt, mới thoáng thấy từ xa tôi đã nhớ rõ cả giọng nói. Ba mươi năm giờ mới gặp. Bao nhiêu câu chuyện không đầu, thiếu đuôi nhảy từ nhóm này sang đám nọ đủ để trám lại lỗ hổng của thời gian. Người sắp thành ông bà nội ngoại, kẻ còn bế con nằm nưã. Những tay ngang tàng của ngày nào, giờ rất giỏi giang trong tổ ấm của mình. Một thoáng ngậm ngùi cho những người bạn đáng mến thiếu may mắn trong cuộc sống lứa đôi... Viết đến đây, tôi lại nghĩ nhiều về những người bạn đó ! Thầy Nhã hôm nay trông trẻ hẳn ra. Nếu không học trường TQT, có ai bảo được người nào là thầy, người nào là trò trong đám “thanh niên” đang trò chuyện ở bên kia. Gặp cô Thy Oanh, mọi người nhận ra liền nhờ mấy tấm hình của cô trên trang web. Thấy cô Thu Hà và cô Chiêu Uyên vừa tới, cả đám học sinh bu quanh chào hỏi. Cô Chiêu Uyên vẫn giữ cái nét quý phái của thời đi dạy. Cô bắt tay tôi, rồi cười “bác Uyên đây”. Tôi biết cô cảm động và sẽ rất vui trong hai ngày họp mặt ! Chờ mãi vẫn chưa thấy thầy Lượng tôi hơi chung hứng. Không lẽ thầy lại đổi chương trình vào phút cuối... Và buổi họp mặt này lại vắng cả cô Tùng. Làn khói mỏng từ lò nướng vút bay cao, bỗng chùng xuống... rồi tan biến.

Cái màn chụp hình bao giờ cũng vui nhộn vì ai cũng muốn lựa chỗ “tốt”. Xin đóng ngoặc kép ở đây để mỗi người tự hiểu. Tôi ở Mỹ đã lâu đang định xung phong làm cột cho hai ba cô dựa nhờ. Nghĩ trong đầu như vậy, tôi chẳng dám mở lời. Biết đâu sẽ không toàn mạng cho đến bữa liên hoan ngày mai. (Tôi đảo dác nhìn quanh mà vẫn chưa thấy bà xã!) Chưa biết hình sẽ đẹp xấu thế nào, nhìn những nụ cười rạng rỡ, chỉ một cái chớp mắt ... tôi đã ghi trọn niềm hạnh phúc đang trào dâng trong lòng của mỗi người – không, mọi người. Bữa ăn trưa thật nhộn nhịp. Bàn đầy áp thức ăn là chỗ mọi người tề tụ lại, chẳng phải để ăn, mà để nói. Bao nhiêu câu chuyện luân chuyển từ Trần Quốc Tuấn, chạy qua Thiên Phước, Trần Văn Ôn và cả Võ Trường Toàn. Mọi người biết nhau nhờ một hay hai năm chung lớp ở một trường trong đó. Chí Hùng người bạn nói khổ của tôi từ lớp một đến lớp chín chỉ ngồi nghe mà chẳng góp bao câu. Tân khối 11 cũng gật đầu cười đáp lễ. Trong mấy đám đông đó tiếng cười bao giờ cũng rộ lên từ bàn ăn của Sang khối 11 và bàn ăn của Duy. Hai ông bạn này là hai cục nam châm trong đám hội hè. Tôi lảng vảng đó đây để nghe ké “chuyện bên lề”. Bỗng dung có người đưa ra câu hỏi “Ai là Khù Khờ?” Thêm đề tài mới, cái xóm chợ lại nhao lên. Phi Oanh ngoắc đầu nguầy nguậy “Khù Khờ không có mặt hôm nay”. Bao cặp mắt nghi ngờ câu nói đó, đảo quanh để nhận diện con người với hành tung bí mật. Hồng Hoa, Bích Thủy, và Hải Yên mang kính mát

nên quan sát đám đực rựa khá lâu khó ai biết. Có người treo giải “Ai đoán trúng Khù Khờ sẽ được hun Khù Khờ. Còn đoán sai sẽ được Khù Khờ hun.” Ngó sang bên trái thấy bao bông hoa tươi rói, Khù Khờ chắc thấy đời lên hương lắm. Ngó lại bên phải thấy bộ râu hai chòm của Duy, có lẽ Khù Khờ đâm lo ngại ! Cô Thy Oanh bảo nhỏ với tôi rằng cô đã biết Khù Khờ là ai rồi. Mấy ngày trước buổi họp mặt cô cũng gởi cho tôi một email với nội dung tương tự vì tôi có viết Khù Khờ là bạn thân của tôi. Tôi đang định mở miệng thì cô Thu Hà đứng cạnh háy mắt. Tôi bèn chỉ vào Oánh đang có vẻ suy tư dưới cái mũ ranger “Khù Khờ đó cô”. Chẳng chờ xem phản ứng của cô, tôi ôm quả banh bóng chuyền để thoát khỏi đám đông này.

Rủ mãi chỉ được năm người tham gia môn thể thao truyền thống của TQT. Vừa bước vào sân Sang đã lên tiếng “Đừng ráng quá nhe. Đầu gối ai cũng lỏng rồi.” Hạnh giao banh còn tốt lắm. Sang bắt banh còn nhiều nét cũ. Vũ khoái thọc banh qua đất bạn. Thấy mấy cú bỏ nhỏ sau lưng, tôi lại nhớ đến thầy Tâm. Đây là bí chiêu của thầy năm xưa. Đối thủ biết mà vẫn bị hớ. Ngọc Khôi với tôi đi lượm banh mệt nghỉ. Lâu lâu Vũ setup một trái banh thật đẹp, tôi ráng nhảy cao lên ... thổi banh qua lưới. Sau trận banh bắt phân thắng bại, bọn tôi trở về nơi picnic. Mọi người tề tụ quanh cây đàn thùng. Sang chọc phá cô Chiêu Uyên với bản nhạc quen thuộc. Một vài người hát theo nên không khí thật sinh động. Từ góc xa ngó lại, đôi lúc khó nhận được ai là cô thầy trong nhóm. Những đôi mắt sáng ngời, rồi tắt lại. Câu pha trò, kèm theo những tràng cười nắc nẻ. Mấy dây ghé đá cũng rung theo tiếng vỗ tay và nhịp chân. Những bờ vai dựa sát vào nhau, rồi vô tình đong đưa theo điệu nhạc. Tôi sững sờ trước hình ảnh đó nên mượn vội cây bút để “vẽ” cảm nhận của mình trên tờ napkin.

Có ai ngỡ một ngày ta xum họp
Nửa quả địa cầu dọ dẫm ba mươi năm
Vai kẻ vai thầy trò cùng chung hát
Bản ân tình năm tháng chẳng phôi phai

Nhạc vang lên cho nụ hồng hé nở
Thật long lanh hạnh phúc cuối chân mày
Bờ vai thon hoà theo đôi chân nhịp
Từng bước dần ta lại đến bên ta

Để hưởng ứng màn văn nghệ cây nhà lá vườn, Hữu Khôi bước ra sân với đôi chân lả lướt. Từ điệu cha cha cha, đến tango, bibop, rhumba ... Khôi đã diu bao bông hoa của TQT đệm chân theo điệu nhạc. Cả cô Thu Hà và cô Chiêu Uyên cũng bị kéo ra tham dự. Nhờ cười nhiều nên chiều hôm đó ai cũng trẻ thêm chừng chục tuổi. Nắng chiều đang xuống dần, mọi người góp tay dọn dẹp bãi chiến trường. Một số vẫn còn chưa muốn bỏ cuộc vui nên hẹn nhau gặp lại nhà Thắng tối đó. Nhìn những chai rượu vang còn trong thùng, tôi nghĩ tối nay sẽ có đụng độ lớn.

Tối hôm đó có lẽ tôi ngất ngư nên không nhớ nhiều chi tiết để viết ra đây. Một vài điều tôi loáng thoáng nhớ là thầy Nhã chịu chơi hết mình. Trò mời đến đâu thì thầy tiếp đến đó ! Ngày trước tụi tôi khoái thầy Nhã ở cái tính sẵn sàng xả láng ... trong trật tự. Cuộc đụng độ giữa hai miền Đông, Tây khá nảy lửa. Miền Đông tuy ít quân nhưng nội công

thâm hậu nên cầm cự đến tàn cuộc chiến. Tôi đứng trung lập ở miền Nam cũng bị hai bên mời mấy tua, nên bỗng cảm được vần thơ của Duy Hoàng “Thơ không nồng như giọt rượu nho đâu”. Vừa cảm thấy đất trời nghiêng ngả thì cô Thy Oanh, Hải Yến, Bích Thủy và Phi Oanh đến. Cái vườn nhà Thắng bỗng sinh động hẳn lên. Lộc và tôi làm kiệu đưa Phi Oanh đi vòng vòng. Thấy hai ông đi nhập nhò, Phi Oanh kêu bai bãi. Từ góc này sang góc nọ, bao chuyện cũ lại được kể ra. Tôi thật sự ngạc nhiên khi nghe Xuân Tươi, Ngọc Quang và Quốc Khanh nhắc lại những chuyện của 10B6 ba mươi năm sau tôi mới biết. Vậy mà tôi cứ tưởng rằng ai cũng khờ như mình ! Quốc Thái nổi bật nhất trong đám mày râu vì cái nhìn điển trai, ăn nói nho nhã, và nhất là vẫn còn độc thân. Anh chàng bác sĩ trông trẻ nhiều hơn tuổi được mấy cô chiêu có tới ba. Thấy cô Thy Oanh có điều gì muốn hỏi, tôi đưa mắt qua nụ cười thật tươi của Bích Thủy. Tôi đang nghĩ cách trả đũa cô bạn này vì dám gán cho tôi cái danh “diệp viên không không thấy”.

Vừa thấy bảng tiỆm Thành Được tôi đã nhận ra thầy Lượng đang nóng chờ ở cửa. Chưa kịp mở lời chào thầy thì tôi rất ngạc nhiên khi nghe thầy gọi tên tôi. Phải nói rằng lúc đó tôi hơi giật mình vì thầy cô có cả ngàn học sinh trong suốt mấy mươi năm giảng dạy. Một học sinh thường như tôi thì bạn bè còn quên, huống gì thầy cô. (Có lẽ thầy nhớ đến tên tôi qua người khác). Tôi cười trừ khi nghe thầy nhắc lại những ngày tôi phụ thầy trong phòng thí nghiệm. Đó là nơi tôi “trốn nghĩa vụ” an toàn nhất. Năm ấy hình như mỗi ngày vào buổi trái giờ học tôi phải đến trường thảo luận, học tập chính trị, làm bản tự kiểm trong cái phòng nhỏ chÉo góc phòng giám hiệu. Lầy cớ lên giúp thầy Lượng, tôi thoát khỏi đôi ba buổi họp giết thời giờ. Thầy vẫn còn phong độ của ngày xưa - vẫn giọng nói sang sảng, ánh mắt quả quyết và nụ cười thân thiện. Ngày trước bọn con trai chúng tôi gần gũi với thầy vì cái tính chịu chơi, nói là làm hết mình của thầy. Và cái nam tính đó cũng thu hút đôi ba cô nữ sinh biết làm dáng. Đang nói chuyện với thầy được đôi câu thì các thầy cô khác và bạn bè khác đã đến. Sáng ấy ai cũng lộng lẫy hơn. Nhất là cô Thu Hà trong bộ áo dài đen thêu. Tôi định mở lời trêu cô thì cả đám bị kéo đi chụp hình. Oh, yes! Thường thì tôi rất ngại chụp hình vì sợ làm nứt ống kính. Hôm nay ngoại lệ vì mấy bông hoa của TQT tươi rói quá (và được vợ cho phép vui vẻ với bạn bè – đi họp bạn chứ đâu phải đi tụng kinh !) Bao nhiêu kiểu đứng ngồi, bao nhiêu máy hình đua nhau chớp bóng, cảnh lúc ấy nhộn nhịp như “photo op” trước lúc khai mạc giải Oscar. Hàng chờ chụp ảnh với webmaster khá dài. Quốc Khanh phải đứng ra làm đạo diễn thay người cho kịp chụp. Phi Oanh chỉ đứng một chỗ cho mọi người chụp ké. Hồng Hoa, hoa khôi ngày nào của TQT, cũng được mấy anh sắp hàng chờ đến phiên. Xuân Tươi, Bích Thủy, Hải Yến, Thi Thu, Anh Thi, Minh Trang, Đoàn Chính, Thúy Kiều ... làm mấy cành hoa lan trên bàn tủi hờn quay mặt. Gặp tôi, cô Thy Oanh lại thắc mắc “Hình như Quốc Oánh không phải là người Bắc”. Tôi kiếm đường dọt le !

Buổi tiệc bắt đầu với lời chào mừng của Phi Oanh và Phát. Từng cô thầy thay phiên nhau phát biểu về buổi họp mặt. Cô Thu Hà được mời lên đầu tiên nên cô hơi khó. Đứng nép sau Phi Oanh, cô lí nhí “Hình như phần này không có trong chương trình” Được tiếp xúc với cô một lần tôi biết khả năng ăn nói duyên dáng của cô. Đọc thơ văn của cô trên trang web ai cũng rõ tài “ứng khẩu” của cô, làm cả đám thầy trò tôi ngọng nghịu, và tài xuất khẩu thành thơ của cô. Hôm nay cô áp ứng ... chắc phải có vấn đề ! (Cho tôi xin mở ngoặc ở đây để nói sơ qua về những sáng tác của cô Thu Hà. Thỉnh thoảng tôi được bạn bè trong các nhóm ngoài TQT gởi đến vài bài thơ và đoản văn hay truy cập từ internet

hay chuyền tay qua bạn bè. Có nhiều bài mới đọc thấy quá quen. Nhìn tên tác giả Thiên Thu, tôi hết ngạc nhiên. Thịnh thoảng tôi mượn một hình ảnh hoặc một âm vang trong thơ cô để làm cảm hứng cho bài thơ của mình. Cô Thu Hà cũng có nhạy cảm khá đặc biệt. Đọc những bài thơ không rõ nét của tôi, cô rõ cả ý và đối tượng tôi dành bài thơ ấy cho. Chỉ có một bài thơ của tôi bị cô hiểu lầm và tôi bị hăm he hỏi tội trong ngày họp mặt !) Cô Chiêu Uyên tiếp nối với nhiều xúc động. Giọt nước mắt vui mừng của cô đã nói lên cảm giác chung của mọi người có mặt. Cô Thy Oanh thật bình tĩnh chia sẻ ý nghĩ của mình. Giọng của cô rất chân thật và gần gũi với đám học trò. Người hiền bao giờ cũng bị bắt nạt. Cô vừa dứt lời đã bị Hạnh phá, làm cả nhà hàng rung lên vì tiếng cười. Hải Yến lên thay mặt cô Tùng cáo lỗi vì không tham dự buổi họp mặt do sức khoẻ. Cô gọi đến đồng nghiệp và đám học trò những lời thân thương nhất. Đọc đến dòng chữ này, tôi mong cô Tùng nhận lấy lời tri ân của những học trò của cô và lời chúc cho cô chóng phục hồi sức khoẻ. Thầy Thiện, thầy Lượng và thầy Nhã thay nhau cảm ơn Phi Oanh đã tạo sợi giây liên kết với trang web TQT, cảm ơn các bạn Thắng, Khôi, Hạnh và Hải Yến đã chu toàn tổ chức cuộc họp mặt. Thầy Lượng cũng gọi lời cáo lỗi của thầy Thích và thầy Thanh.

Màn văn nghệ được bắt đầu với giọng ca nồng ấm của Duy qua bài “Khúc Thụy Du”. Khi Duy vừa cất giọng, bao nhiêu tiếng chén đũa va đều ngừng lại, tiếng thở của những bàn bên hoà theo điệu trầm bổng, và mấy cục nước đá trong ly khẽ va vào nhau rồi tan chảy. Bích Thủy đã đưa mọi người trở lại tuổi học trò với bài “Phượng Hồng”. Tiếng hát của cô bạn duyên dáng đã đưa từng lời từ bài thơ Chút Tình Đầu của Đỗ Trung Quân (tác giả của bài thơ Bài Học Đầu Cho Con được phổ thành bài nhạc Quê Hương) vào lòng tôi. Không rung động sao được khi nhớ lại hình ảnh của cậu học trò ngại ngùng bày tỏ tình cảm thom mùi giấy trắng “*Thuở chẳng ai hay thăm lặng – mới tình đầu*”. Bút hiệu Khù Khờ phát xuất từ câu “*Nên có một gã khờ ngọng nghịu mãi... thành câ*”. Tụ đọng lúc đó tôi run ... và nghệt thở. Với bài “Tình Nhớ” Quốc Thái đã đưa tôi khỏi đám đông. Thật tiếc nuối với một mối tình dang dở, tưởng đã xoá nhoà bởi thời gian. Ngồi nghe mà vai tôi trĩu nặng, đón từng giọt lệ nóng, đưa tay lên ngấm rõ vị mặn, rồi tê tái trong tim ... Chương trình văn nghệ cũng đặc sắc với đóng góp của song ca Nam Tiến – Đào Lộc, Trí, Kim Sơn (nàng dâu TQT), Xuân Tươi. Trong thời gian ấy tôi đi ra ngoài để hàn duyên với đôi bạn nên có thể quên đóng góp của các bạn khác ...

Có muốn hay không cái tiết mục lạ đời vẫn xảy ra ! Với sự tiếp tay của cô Thu Hà, thầy Thiện và Phi Oanh, Duy đã đứng lên điều động cuộc bỏ phiếu “Khù Khờ là ai”. Tôi phải coi DVD để nhớ lại diễn tiến của mục này. Có 8 hay 9 người bị tình nghi là Khù Khờ. Hình như tôi được 12 phiếu, kể đến là Duy được 4 phiếu và cô Thu Hà được 1 phiếu. Thôi nước đến chân cũng phải nhảy. Ngoài lời tri ân thầy cô, tôi có nhắc lại cảm nghĩ của mình khi trở lại TQT qua trang web. Vì thời gian có hạn nên tôi không thể dông dài trên bục. Những suy nghĩ chân thật nhất của tôi lúc ấy xin gói ghém lại trong phần cuối của bài viết này. Cô Thu Hà đã khéo chuẩn bị cho màn này nên có phần quà cho từng người trúng thưởng. Hầu hết là dân Mười Bêu Xấu vì tôi đã tiết lộ đôi lần qua email khi cuộc Thi Chiến bắt đầu cách đây vài tháng. Chỉ có Thắng lúc đó mới biết Khù Khờ không ai hơn là tên bạn “hai đũa” muốn lũng cả năm nay. Xin lỗi nghe ông bạn. Tôi xin lỗi cả cô Thy Oanh bị chọc từ đầu bài đến giờ (Có một kỷ niệm để nhớ nhé cô !) Cô Thu Hà đoán được Khù Khờ sau bài thơ “Cái Hẹn Đầu Đồi”. Hai cô trò liên lạc với nhau từ dạo ấy. Có

lễ thầy Thiện (tổng cục CIA) đoán ra tôi từ bài văn “Bố Tôi” mà cứ vờ như không biết. Điều tôi ngạc nhiên nhất là Hồng Hoa đã đoán trúng phúc Khù Khờ (vì sở thích đá banh) từ bài văn trình làng đầu tiên “Những Mảnh Vụn Học Trò”. Hồng Hoa khá đặc biệt vì cái tính hoà mình và thích lo cho người khác. Cô lúc nào cũng lảng xảng chuẩn bị cho thầy cô. Tôi rất ngạc nhiên khi nghe nhiều bạn nhắc đến Hồng Hoa qua những bài cảm nghĩ. Một chút tò mò để gặp gỡ cô bạn xưa chưa rõ mặt. Khi lên nhận quà của cô Thu Hà, hình như Hồng Hoa chỉ cười ... hihi ... rồi nói vồn vện “Hôm nay em xin cảm ơn các thầy cô. Ý của em cũng giống như Đào Lộc” ! Tôi định đứng lên trao phần thưởng của Khù Khờ nhưng nghe nhiều giọng súng lên nòng ... nên cắn răng, chôn chân tại chỗ. Thôi đành ... hẹn lại kiếp sau (họp mặt sau) !

Một việc làm đầy ý nghĩa trong buổi họp mặt này là đóng góp của các thầy cô và cựu học sinh TQT cho trường tiểu học ở Biên Hòa do thầy Nhã kêu gọi. (Tôi thật sự đau lòng khi đọc biết bao tin tức suốt chục năm nay về những cô gái thật trẻ phải bán mình nơi đô thị hay làm vợ thuê nơi xứ người. Những cậu trẻ nhỏ vùng nông thôn chỉ còn ước mơ làm lao nô ở những nước thiếu lao động hạ tầng. Thiếu sự giáo dục đúng đắn, tuổi trẻ và đất nước ta sẽ đi về đâu ?) Một số bạn giúp bán vé số ủng hộ. Giải nhất là bức tranh do cô Chiêu Uyên vẽ. Cô nói sơ qua về sở thích và tác phẩm của mình. Mấy đoá hoa sen sáng ngời niềm hy vọng “Gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”. Vũ Văn Có là người may mắn nhất buổi trưa hôm ấy. Anh bạn xin phép cô Chiêu Uyên dùng phần thưởng này làm vật đấu giá để tăng thêm phần đóng góp. Tự động khởi kêu, Duy bước ra rao bán, thành thạo chẳng khác nào dân chuyên nghiệp. Chỉ trong vòng một phút, giá đấu nhảy vọt từ \$70, \$100, \$200, \$300 (và \$400). Thúy Kiều hí hửng về phần thắng của mình. Cô bạn này chỉ mới biết về trang web TQT và cuộc họp mặt cách đó vài ngày. Thật cảm động với lời phát biểu chân tình do cảm xúc mạnh (ai cũng trải qua khi mới bắt liên lạc với nhau).

Cuộc vui nào cũng có lúc phải tàn. Năng chiều nhạt dần, kéo mọi người ra trước nhà hàng để chụp những tấm ảnh lưu niệm cuối. Những nụ cười thật tươi, dường như hơi méo mó. Những cái nắm tay thật chặt, lắc mãi chẳng chịu rời. Bao ngại ngần bỗng tan biến trong vòng tay thân thiết. Mấy cái chớp mắt thật nhanh để che dấu màn mây dần đỏ như cánh phượng hồng. Đâu đây tiếng ve sâu ri rả ... Từng hạt mưa lại rớt vào lòng ... Không một lời hứa hẹn, ánh mắt sau cùng như thăm bảo ... một ngày thật gần, ta lại gặp nhau.

(Cả tuần nay tôi thật muốn viết thêm đôi dòng về buổi gặp gỡ này... có lẽ cho tôi. Công việc bận cả tuần nên đến chiều hôm nay tôi mới trở lại TQT để viết ra cảm nghĩ của riêng mình. Tiếng trò chuyện ngoài hành lang còn ồn ào quá, xáo trộn suy nghĩ của tôi. Chờ tôi đóng hẳn cửa phòng lại nhé.)

Tên trường Trần Quốc Tuấn đã bị xoá hẳn trong trí nhớ của tôi hơn hai mươi lăm năm. Cả những sự việc đã xảy ra trong hai năm 77-79 đã lụi sâu trong ký ức. Tôi không bao giờ tự hỏi tại sao ... Sau kỳ nghỉ hè tại San Jose tháng bảy năm ngoái, chỉ một dòng email ngắn ngủi từ Thắng “Huân có người bạn Nguyễn Chí Hùng ở Trần Quốc Tuấn muốn tìm” đã đưa tôi dần về ngôi trường cũ và đánh thức cả thời niên thiếu ! Vài dòng cảm nghĩ tuy ngắn ngủi nhưng rất thật lòng của đôi bạn trong trang web TQT đã khơi dậy bao kỷ niệm ngập tràn. Tôi thật vui mừng như đứa trẻ tìm được món đồ chơi méo mó bị

bỏ quên lâu năm trong xó. Thú vị lắm như vô tình tìm thấy quyển vở cũ, giấy đã vàng ố, mực đã mờ theo năm tháng. Phủi bót lớp bụi của thời gian, tay vuốt từng góc vở nhàu nát vì bất cẩn, rồi thận trọng dán lại đôi chỗ bị rách vì cơn bất mãn nhất thời. Lòng lâng lâng theo từng dòng chữ nguệch ngoạc, rồi cố nhớ lại những gì đã viết dưới dấu mực loang vì bất cẩn. Trang vở đã cũ nhưng vẫn thoảng mùi mực tím và còn đọng lại hương thơm hoa phượng ngày nào ... ngại ngừng ... ập ù. Cái khờ khạo của tuổi trẻ bỗng thấy thật đáng yêu. Cầm quyển vở cũ mất hẳn vài trang hay bị khuyết một phần, tôi thấy hụt hẫng và muốn tìm lại trọn tấm ảnh của những ngày “muốn làm người nhón”. Cơ hội đây, ngày họp mặt !

Đến với ngày hội ngộ, tôi mong tìm lại cô thầy đã thông cảm và khuyến khích tôi trong những năm việc học có lẽ không còn quan trọng. Nói được lời tri ân, nhìn lại những đôi mắt và nụ cười quen thuộc, tôi thật thoả mãn. Trong đám hội hè nhộn nhịp, tôi loáng thoáng nghe những từ gọi năm xưa: ông, chú, nhỏ, mày, tao, tớ, mình, tui, (Tí Cận) ... Tôi bật cười với cách pha trò của người bạn cũ Tư Địa từ những người bạn mới như Duy, Mân, Trí, Trí Quang, Sang ... và mừng thầm là trong đám bạn cũ không có ai bạc phước như Hai Nhỏ. Nghe những việc làm từ thiện của Thắng, Quốc Khanh, Mân ... một niềm vui lại đến như gặp lại cô bạn cũ Nguyễn Thị Từ Tâm. Quanh bạn bè trong hai ngày gặp gỡ tôi sống đã sống lại tuổi thần tiên và tìm thấy những mảnh vụn học trò tưởng một lần đã mất. Gặp lại nhau, sao tránh khỏi đôi phút thoáng nhớ về ... đôi điều chỉ đến ... trong giấc mơ xưa. Trên trang vở rách, đường kẻ lè đẽ vẫn còn rõ nét như nhắc nhở tôi hãy thận trọng, đừng đánh mất ... (...) Ngón tay tôi chậm chậm vẽ cái khung vô hình trên trang vở. Xin giữ kỷ niệm thật đẹp này và xin cảm ơn đến các thầy cô, bạn bè đã đến với nhau để nối lại nhịp cầu.

Cho tôi rời trang kỷ niệm theo theo bước chân “Ký Ưc” của người bạn nối khố với bài thơ “Ngày Hội Ngộ” với bút hiệu quen thuộc ...

*“Tôi muốn tìm gì trong ngày hội ngộ,
Các cô thầy còn nhớ đến tên tôi ?
Ánh mắt thân quen, nụ cười thông cảm
Xin cảm ơn ... lời chỉ dạy ngày nào.*

*Tôi đã tìm được trong ngày hội ngộ
Đám học trò giờ vẫn nhớ đến tôi
Đứng bên tôi, trao tôi niềm vui trẻ
Lòng thật mừng ... măng uống đã thành tre.*

*Tôi muốn tìm gì trong ngày hội ngộ,
Đám bạn ngày nào nghịch phá bên nhau
Đứa thoát đi xa, đứa ngoài biên giới
Gặp nhau đây ... rượu phạt hay rượu mừng ?*

*Tôi đã tìm lại trong ngày hội ngộ
Câu nói bông đùa, tay bắt chặt tay*

*Đứa bé con thơ, đứa thành ông ngoại
Hãy dzô đi ... xin chúc bạn đường dài.*

*Tôi muốn tìm gì trong ngày hội ngộ
Đôi mắt hờn ... sao chẳng bước theo nhau ?
Mái tóc chấm vai, nụ cười bẽn lễn
Dám nói không ... thiên hạ chẳng đứng nhìn.*

*Tôi vẫn ngại ngùng trong ngày hội ngộ
Muốn trộm nhìn, thôi chẳng dám ngó xa
Nói hay không, thời gian nào trở lại
Giữ trong tôi ... một nỗi nhớ đại khờ.*

*Tôi muốn tìm gì trong ngày hội ngộ
Bóng hình mờ, xe đạp giữa cơn mưa
Oằn lưng cong không chịu thua cơn gió
Từng nhịp cầu ... đưa tiễn bóng dản xa.*

*Tôi đã tìm lại tôi trong ngày hội ngộ
Ba mươi năm, bỗng chợt nhớ ra mình
Quãng đời tối tăm, giờ đây nhìn lại
Hạnh phúc thay ... đời vẫn đẹp tình người.*

Khù Khờ